

[Lenger]

folketinget sætter en strafferamme – og det har altid været sådan, og det bør fortsat være sådan – at værdisætningen af de enkelte lovovertrædelser i forhold til hinanden er et politisk spørgsmål. Det kan, som fru Elisabeth Bruun Olesen var inde på, afspejle moral og udvikling i samfundet, men det er et politisk spørgsmål, og derfor vil der, hvad enten man systematiserer på den ene måde, som vi har foreslået, eller på den anden måde, som f.eks. reglerne er i dag, altid være en indskrænkning i domstolens muligheder for en bedømmelse derved, at domstolene selvfølgelig skal holde sig til strafferammerne. Det er for os at se helt banalt, og derfor synes jeg ikke, at den indvending var særlig god.

Formålet med vores forslag om en straffuldbydelseslov, som i daglig tale ellers er kaldt for en fangelov, har været, at vi ville sikre de indsattes rettigheder ét og samme sted. Nu har de i øvrigt ikke specielt mange rettigheder – det kan vi komme tilbage til i senere debatter i dag – men de rettigheder, som de til hver en tid måtte have, skal stå ét og samme sted, og samtidig skal det ét og samme sted udtømmende beskrives, hvad de enkelte sanktioner går ud på. Som det også vil vise sig senere i dag, er der jo mange straffe i straffen, når man afsoner en fængselsdom. Der er mange sanktioner, som der ikke står noget som helst om i den afsagte dom. Der er manglende klagemuligheder. Hvad disse klagemuligheder, hvad disse rettigheder og hvad disse sanktioner end skal gå ud på, så ønsker vi dem beskrevet ét sted, fordi vi mener, at det vil være et redskab til at forbedre retssikkerheden for de indsatte.

Jeg forstår, at ministeren gerne vil se på det, jeg forstod på hr. Torben Lund, at han gerne ville diskutere det, og jeg forstod også, at hr. Bernhard Baunsgaard og fru Ebba Strange var rimeligt positive over for instrumentet, og det er måske et af de felter, hvor denne anledning kan betyde, at der kommer nogle fremskridt, men man kunne da sagtens forestille sig en straffuldbydelseslov med præcis det samme indhold for de indsatte i fængslerne og for mennesker, der er under en straffuldbydelse i øvrigt, præcis de samme forhold, som gælder i dag. Det afgørende er, at som vilkårene for straffuldbydelsen foregår i dag, er det noget, der foregår lukket. Det foregår i det administrative system, og det synes vi ikke om, og uanset hvad ind-

holdet skal være, så skal det være fastsat særskilt ved lov. Det er det, der er indholdet i forslaget.

Hvad angår livstidsstraffen, som vi foreslår afskaffet, bemærkede jeg, at hr. Thor Pedersen sagde, at der var forbrydelser, som var så alvorlige, at livstidsstraffen er nødvendig. Det får mig til at spørge: nødvendig for hvad? Nødvendig for, at straffen skal mærkes måske? I så fald mærkes den jo allerede langt tidligere, ved en langt mildere straf end en livstidsstraf; selv en straf på 8 år er utrolig lang tid at rive ud af sit liv eller at sidde indespærret.

Eller er den nødvendig for at afskrække andre? Det tror jeg heller ikke på, for afskrækkelsen er maksimal allerede ved en langt kortere straf, og en række af de forbrydelser, hvor vi normalt anvender livstidsstraffen, er typisk de forbrydelser, hvor man overhovedet ikke har gjort sig nogen som helst overvejelser om, hvad straffen faktisk ville blive. Det er endda ofte affektforbrydelser.

Eller er den nødvendig for at få lovovertræderen i gang igen, kunne man spørge. Hertil kan man for det første sige, som jeg tidligere sagde, at det er meget svært at foretage en resocialisering under fangenskab. Men hvis der i øvrigt skal være mening i at få lovovertræderen i gang igen, hvis det er det, der skal være meningen med livstidsstraffen, så var det måske også rimeligt, at man sikrede, at han faktisk kom ud; før kommer han jo da i hvert tilfælde ikke i gang igen.

Vores principielle indvending imod livstidsstraffen er imidlertid, at den er tidsubestemt, at den er undergivet politiske beslutninger, som vi normalt sætter en ære i ikke griber ind i strafudmålingen her i landet, og at der i praksis tidsmæssigt er meget store forskelle imellem dem, der har siddet kortest under en livstidsstraf, og dem, der har siddet længst under en livstidsstraf. Det er meget uheldigt, at der er dette tidsubestemte i den, men hvis man overhovedet kunne argumentere for blot en smule resocialiserende virkning af en livstidsstraf, ville den fuldstændig forsvinde som følge af det uforudsigelige element, som ligger i den. Den ødelægger folk, og hvis det var meningen, skulle man jo ikke have idømt dem en straf med lige præcis denne her udformning. Forudsætningen for